

Η συμμετοχή μας στο απολυτρωτικό έργο του Χριστού

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-'Εσσεξ \(Σαχάρωφ\)](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Πολλοί συνηθίζουν να σκέφτονται ότι η θυσία του Χριστού αρκεί με τελειότατο τρόπο για τη λύτρωση της ανθρωπότητας · απο αυτό συμπεραίνουν ότι δεν απαιτείται καμία άλλη συμμετοχή στην πράξη αυτή · ούτε της Θεομήτορος ούτε των Αποστόλων ούτε κανενός άλλου. Εμείς δεν το θεωρούμε έτσι, γιατί ούτε ο Χριστός το βλέπει έτσι. Όχι μόνο η Θεομήτωρ, που υπέμεινε αδιανόητο για μας «σταυρό» Θεομητρότητας- «...ίδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου...» (Λουκ.1.38)-, αλλά και οι Απόστολοι, και γενικά όλοι, όσοι πίστεψαν αληθινά στον Χριστό, απαρνούνται τον εαυτό τους και σηκώνοντας σταυρό τους ακολούθησαν πίσω απο Αυτόν (Ματθ.16,24).

Όταν η μητέρα των υιών Ζεβεδαίου παρακάλεσε τον Κύριο, ώστε ο ένας απο τους γιούς της να καθίσει στα δεξιά και ο άλλος στα αριστερά Του στη Βασιλεία Του, Εκείνος είπε: «... δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν, ἢ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; λέγουσιν αὐτῷ· δυνάμεθα. 23 καὶ λέγει αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου» (Ματθ. 20. 17-23).

Ο Απόστολος Παύλος γράφει: «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἔστιν ἡ ἐκκλησία...» (Κολ. 1.24). Να ζήσει κάποιος στον κόσμο αυτό σύμφωνα με τις ευαγγελικές εντολές σημαίνει να «ἀρη σταυρόν», δηλαδή να συσταυρωθεί με τον Χριστό.

Εἶθε να με συγχωρέσει ο Θεός και να ἔχω τη συγνώμη των αναγνωστών για την τόλμη μου: Πολλές φορές ευλογούσα την Πρόνοια του Θεού για μένα, επειδή γεννήθηκα σε εποχή διωγμών εναντίον του Χριστιανισμού. Είναι μεγάλο το

προνόμιο «...οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν...» (Φιλπ. 1.29)! Δεν μειώνουμε τη ζώσα δύναμη της Θυσίας του Χριστού, αλλά την μοιραζόμαστε, συμμετέχουμε σε αυτήν, ζούμε διαρκώς την ίδια πραγματικότητα. Απο αυτό κατά κάποιον τρόπο μαθαίνουμε ότι ο καθένας μας οφείλει να προσεύχεται για τον κόσμο, συμβάλλοντας με τις προσευχές του στην απολύτρωση του. Έτσι γνωρίζεται ο Θεός: « αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε (οντολογικά) τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ιωάν. 17.23).

Το Μυστήριο της Χριστιανικής Ζωής

Γέροντας Σωφρόνιος

Πηγή: http://monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr/2012/04/blog-post_08.html#more